

۲۶۲ - ای نوش لب

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۲۶۲ - ای نوش لب

ای نوش لب، هر لبی که در ستایش و نیایش خداوند آفرینش بجنبش آید سخنش چون آب زندگانی یزدانی همه نوش است و رازش آواز سروش. اگر فرشته پدیدار نه نشانه اش آشکار است. آنچه گفتی و در سفتی و بزاری و نیاز آواز برآوردی در درگاه یزدان پسندیده آمد. ای روی تو خوش خوی تو خوش گفتگوی تو خوش. پیک یزدان است که پاپی از آسمان است سپاه سپهر برین است که پشت دوستان دلبر پرده نشین است ریزش بر بخشش خداوند مهربان است که چون باران بی پایان است. پس امیدوار باش و چشم بیدار دار بزودی نشانه خوشی و روزگار دلکشی پدیدار گردد چشمها روشن گردد و دلها گلشن شود مغز خوشبو گردد و سخن نغز گفتگو، پرتو آفتاب عالمتاب گردد و روشنی ماه درخشنده از کنگره بارگاه، هر یار دیرین کامی شیرین کند و دهانی پر از انگبین، این دم که تو مشکین دمی و زندگی بخش چون باران و شبنم. جانت روشن باد روانت گلشن و دلت گلزار و چمن.

ORIGINAL

AUDIO